

**LLEÓ XIV**  
**AUDIÈNCIA GENERAL**

**Dimecres 19 de novembre de 2025**

**Catequesi. Jubileu 2025. Jesucrist, la nostra esperança. IV. La resurrecció de Crist i els reptes del món actual. 5. Espiritualitat pasqual i ecologia integral**

Benvolguts germans i germanes, bon dia i benvinguts!

Estem reflexionant, en aquest Any jubilar dedicat a l'esperança, sobre la relació entre la resurrecció de Crist i els reptes del món actual, és a dir, els nostres reptes. A vegades, Jesús, el Vivent, també ens vol preguntar: «Per què plores? A qui cerques?» Els reptes, de fet, no es poden afrontar sols i les llàgrimes són un do de vida quan purifiquen els nostres ulls i alliberen la nostra mirada.

L'evangelista Joan ens fa parar atenció sobre un detall que no trobem en els altres Evangelis: mentre Maria Magdalena plorava prop de la tomba buida, al primer moment no va reconèixer Jesús ressuscitat, sinó que va pensar que era l'hortolà. De fet, ja quan es narra la sepultura de Jesús, al capvespre del Divendres Sant, el text era molt precís: «Hi havia un hort a l'indret on havien crucificat Jesús, i dintre l'hort un sepulcre nou, on encara no havia estat posat ningú. Com que per als jueus era el dia de la preparació, i el sepulcre es trobava a prop, van dipositar-hi Jesús» (Jn 19,41-42).

Acaba així, en la pau del dissabte i en la bellesa d'un jardí, la dramàtica lluita entre tenebres i llum que va esclatar amb la traïció, l'arrest, l'abandonament, la condemna, la humiliació i l'assassinat del Fill, el qual «havia estimat els seus que eren al món, i els estimà fins a l'extrem» (cf. Jn 13,1). Conrear i guardar el jardí és la tasca originària (cf. Gn 2,15) que Jesús va completar. La seva darrera paraula a la creu —«tot s'ha complert» (Jn 19,30)— convida cadascú a retrobar la mateixa comesa, la seva comesa. Per això, «inclinà el cap i va lliurar l'esperit» (v. 30).

Estimats germans i germanes, Maria Magdalena, en aquell moment, no es va equivocar del tot, quan va pensar que trobava l'hortolà! De fet, havia de tornar a escoltar el seu nom i comprendre la comesa de l'Home nou, la que en un altre text de Joan diu: «Jo faig que tot sigui nou» (Ap 21,5). El papa Francesc, amb l'encíclica *Laudato si'*, ens va indicar la necessitat extrema d'una mirada contemplativa: si no és l'hortolà, l'ésser humà es converteix en el seu devastador. L'esperança cristiana, per tant, respon als reptes que afronta tota la humanitat avui, quan s'atura en el jardí on es va col·locar el Crucificat com una llavor, per a tornar a brostar i donar molt de fruit.

El Paradís no està perdut, sinó que és trobat. La mort i resurrecció de Jesús, per tant, són el fonament d'una espiritualitat de l'ecologia integral, fora de la qual les paraules de la fe es queden sense connexió amb la realitat i les paraules de la ciència es queden fora del cor. «La cultura ecològica no es pot reduir a una sèrie de respostes urgents i parcials als problemes que van apareixent entorn de la degradació de l'ambient, de l'estroncament de les reserves naturals i de la contaminació. Hauria de ser una mirada diferent, un pensament, una política, un programa educatiu, un estil de vida i una espiritualitat que conformen una resistència» (*Laudato si'*, 111).

Per això, parlen d'una conversió ecològica, que els cristians no poden separar d'aquell canvi de direcció que els requereix seguir Jesús. El fet que Maria es girés aquell matí de

Pasqua és un senyal d'això: només de conversió en conversió passem d'aquesta vall de llàgrimes a la nova Jerusalem. Aquest passatge, que comença en el cor i és espiritual, modifica la història, ens compromet públicament, activa la solidaritat que des d'ara protegeix persones i criatures de les ànsies dels llops, en el nom i la força de l'Anyell Pastor.

Així, els fills i les filles de l'Església poden avui trobar milions de joves i d'altres homes i dones de bona voluntat que han escoltat el crit dels pobres i de la terra deixant-se tocar el cor. Són moltes, també, les persones que desitgen, a través d'una relació més directa amb la creació, una nova harmonia que ens porti més enllà de tantes ferides. Per altra part, a més: «El cel parla de la glòria de Déu, l'estelada anuncia el que han fet les seves mans. Els dies, l'un a l'altre es transmeten la paraula, l'una a l'altra se la revelen les nits. Silenciosament, sense dir res, sense que ningú els senti la veu, el seu anunci s'escampa a tota la terra, arriba el seu llenguatge fins als límits del món» (Sl 19,2-5).

Que l'Esperit ens doni la capacitat d'escoltar la veu dels qui no tenen veu. Veurem llavors allò que els ulls encara no veuen: aquell jardí, o Paradís, al qual només ens acostem acollint i complint cadascú la seva missió pròpia.